

Autor: Greg Johnson

Coby etnonacionalista pochopitelně podporují vystoupení Spojeného království z EU. Británii to může i nemusí prospět – záleží jen na tom, jak Britové s nově nabytou suverenitou naloží. To je ale jádrem celé věci, nemyslíte? Totiž že o osudu Británie by tak či onak měli rozhodnout prostřednictvím vlastních politických institucí její lidé, nikoliv vedení EU.

Evropská unie – jak se vám líbí?

Při pohledu na současné britské vedení samozřejmě budoucnost země vypadá temně – bez ohledu na výsledek červnového referenda. Přesto ale potenciálně může dojít i k vzepětí britského nacionalismu a nápravě věcí. Jedním z účelů EU však je právě potlačování nacionalismu. Šéf nevolené Evropské komise Jean-Claude Juncker se zavázal užít „dalekosáhlé sankce,“ aby zabránil převzetí moci nacionalisticko-populistickými stranami. Má-li se tedy nacionalismus kdy v Británii – nebo mezi Angličany, Skoty, Velšany či obyvateli Ulsteru – stát vlivnou silou, bude nejlépe Brusel z rovnice odstranit.

Ať už Britové se svou obnovenou svrchovaností naloží jakkoliv – a znovu, celým smyslem suverenity je, aby se to stalo *jejich věcí*, ne mojím nebo EU – Brexit bude na každý pád špatnou zprávou pro EU. Grónsko, které beztak nemá v EU co dělat, z ní odešlo v roce 1982, ale Brexit by znamenal první *významnou* ztrátu, zásadní prohru a vítězství nejednoty nad jednotou, tvrdý direkt prestíží a morálce evropského projektu – což je pro evropský nacionalismus jedinečně dobře. A tak český premiér Bohuslav Sobotka jen nahlas vyslovil očividné, když prohlásil, že Brexit by dodal energii všem separatistickým a nacionalistickým silám po celé Evropě.

Nacionalisté za nejvyšší politické hodnoty považují rasově-etnickou a kulturní identitu a proto se někteří z nás označují za *identitáře*. Kdykoliv se identita střetává s obchodními zájmy, právem na vlastní vyjádření jednotlivce, třídními a skupinovými zájmy nebo občanským vlastenectvím multikulturních států, musí převážet identita. V případě konfliktu je obecnému blahu národa třeba přisoudit větší váhu než zájmům jednotlivce a podobný postup je na místě i při sladování zájmů jednotlivých národů a prospěchu celé evropské etnické skupiny.

Rasově-etnických a kulturních identit je z jejich samotné podstaty *mnoho*. Identita značí odlišnost. Nacionalisté považují tuto rozmanitost za dobrou věc, hodnou ochrany prostřednictvím vytváření – kdekoliv je to možné – svrchovaných, etnicky i kulturně homogenních zemí, které nazýváme *etnostáty*. (O etnicky evropských etnostátech bychom měli vždy hovořit v množném čísle, existuje totiž mnoho různých bělošských národů.)

Naproti tomu multikulturní státy jsou pro rasovou a kulturní rozmanitost škodlivé. Soužití odlišných národů v rámci jednoho systému nevyhnutelně vede k napětí a konfliktům, které mohou mít trojí vyústění. Ideálně se znesvářené strany dohodnou na přátelském rozchodu,

jako v případě rozdělení Československa. Zadruhé může etnické napětí přerůst v násilí a krveprolévání, jak jsme viděli v bývalé Jugoslávii. Zatřetí lze etnickým konfliktů zabránit tvrdou tyraní nebo „měkkými“ ekonomickými metodami, kdy jsou všechny smysluplné odlišnosti postupně obroušeny etnickou a kulturní asimilací, podobně jako ostré kameny v řečišti horského potoka, které neustálým omíláním ztrácejí všechny své špičaté hrany.

Evropská unie potlačováním konfliktu a propagací volného pohybu zboží i osob nakonec povede až k obroušení svébytných evropských identit a vzniku zrůdného, vykořeněného „homogenizovaného Evropana,“ tj. replikaci těch nejhorších aspektů amerikanizace v Evropě. Nezapomeňte, že mluvíme o *nejoptimističtějším scénáři*, který předpokládá EU odhodlanou udržet Evropu evropskou a bránit její hranice před bujícími masami Afriky a muslimského světa.

Evropská unie se ale chová přesně opačně. Brání členským státům chránit své hranice proti migrační armádě a nutí je tyto „uprchlíky“ přijímat. EU chce přiblížit členství Turecko s jeho skoro 80 miliony muslimských obyvatel a propustnou východní hranicí, což by příliv ještě urychlilo. Také vynakládá veškeré své prostředky proti snahám středo- a východoevropských států ochránit se před opakováním znepokojivého demografického vývoje na západě kontinentu. Bude-li EU pokračovat v nastavené trajektorii, naši lidé ve své domovině vyhynou. Proto musí být EU zničena a nacionalisté by měli ochotně využít každé příležitosti tuto bestii poranit a oslabit – a Brexit jim k tomu nabízí ideální příležitost.

Jistě, i kdyby EU rozpustili zítra ráno, samo o sobě to Evropu nezachrání. Elity EU podporující pomalou genocidu našich lidí by jednoduše pokračovaly ve svém neblahém díle na domácí scéně. Mimoto jsou podobná opatření s totožným efektem přijímána i v nečlenských zemích EU jejich národními představiteli. Zachránit Německo, Belgie, Francii nebo Švédsko už nemusí být možné, ale nepříteli bychom rozložením Unie ponížili, demoralizovali a navíc mu upřeli hlavní nástroj ke zničení středo- a východoevropských zemí, které projevují vyšší míru vůle a řádného vedení nutných k přežití.

A co říci na hlavní argument pro Evropskou unii, tedy že nás chrání před další evropskou „bratrovražednou válkou“? Zprvce není EU jedinou cestou, jak další evropské válce předejít a jistě dokážeme nalézt i lepší způsob sladění zájmů jednotlivých národů s vyššími zájmy evropských lidí jako celku – ale nejprve každopádně musíme rozebrat a odstranit současné monstrum. Zadruhé EU ve skutečnosti naopak podmínky pro celoevropské válečné vzplanutí vytváří, protože příchod milionů neevropských, z drtivé většiny muslimských imigrantů nakonec nevyhnutelně bude znamenat válku a etnické čistky – otázkou zůstává, zda z tohoto střetu vzejdou Evropané vítězně nebo ne. Zatřetí, i kdyby EU skutečně byla jedinou šancí Evropy, jak zabránit další bratrovražedné válce, musí být zničena i tak. Evropa konec konců přežila světové války. Genocidu etnickou výměnou však nepřežije. Raději bych riskoval další světovou válku, než nečinně přihlížel nevyhnutelnému zániku své rasy v její kolébce.

Jednou z metod vulgární amerikanizace prosazované EU je usnadnění migrace za „lepším.“ A tak by Brexit nepomohl Evropě jen nasypáním písku do soukolí mašinérie EU, ale prospěl by také zemím někdejšího sovětského bloku. Díky (nebo kvůli) EU mnoho tisíc Východoevropanů

odešlo za vyššími platy žít a pracovat do Spojeného království. Před vypuknutím současné migrační krize skutečně většinu těchto zemí netrápila imigrace, ale *emigrace* – hlavně emigrace mladých lidí, nejdůležitějších pro budoucnost těchto zemí. Pokud Británie odejde z Unie, můžeme oprávněně doufat, že se tito lidé vrátí domů, založí rodiny a pomůžou udělat z Polska, Litvy, Maďarska atd. znovu skvělé země (v originále odkaz na volební slogan D. Trumpa ‚Make America Great Again‘ – pozn. překl.). Nebo je spíš takové zachovat.

EU nejen že umožnila tisícům Východoevropanů přestěhovat se do Británie, ale také usnadnila tisícům Britů uprchnout před problémy své země do jiných zemí EU. S postupujícím muslimským přívalem do Německa začínají Němci pomalu prchat do Maďarska. Odejít z vlasti za penězi nebo ve strachu z konfliktu je sice naprosto přirozené a pochopitelné, ale tyto pohnutky – chamtivost, zbabělost, vykořeněnost – rozhodně nejsou hodny obdivu, podpory ani přizpůsobování. Brexit by tato dvířka přivřel a donutil se Britý namísto útěku svým problémům postavit – což je pro Británii jediná cesta k záchraně.

Totéž platí i pro Německo. Jednotliví Maďaři budou nepochybně nadšení z peněz, které s sebou Němci přinesou, ale maďarské vedení by na ně mělo nahlížet jako na krysy rozšiřující mor – podobně jako se lidé ze států Oregon a Washington dívají na Kaliforny, kteří prchají z chaosu, v který proměnili kdysi nejlepší stát Ameriky, jen aby následně volali po zopakování totožných programů, které tak žalostně selhaly v Kalifornii. Němci, podle nichž Merkelová jejich vlast ničí, by se měli vrátit a postavit se jí doma.

Ve Spojeném království se hodně mluví o ekonomických dopadech Brexitu. K tomu dodám jen dva krátké body: zaprvé, byznysmeni, politici i ekonomové o číslech lžou vždy, takže na základě z jejich úst zaznívajících informací se rozumně rozhodovat nelze. Zadruhé, i kdyby se skutečně naplnily nejčernější ekonomické scénáře, nespočet Britů položilo za obranu britské suverenity své životy. Nedokážete-li *riskovat* pro svobodu své země ani pár liber, nesaháte svým předkům ani po kotníky a nejste jich hoden.

Nejdřív Brexit – a pak znovu udělat z Británie skvělou zemi.

Úvaha Grega Johnsona *Vetoing the Dream: In Support of Brexit* poprvé vyšla na webu Counter-Currents 7. června 2016.